

For dem, der ikke kunne vende hjem, måtte der sikres en status samt de rettigheder, der fulgte med en sådan, og han var derfor glad for, at 60 lande havde tilsluttet sig 1951-protokollen vedrørende flygtninges status og 42 1967-protokollen.

Højkommissæren tillagde den amerikanske menneskerettighedskonvention „San Jose Pagten“, underskrevet i november 1969, stor betydning, ligesom han fremhævede resolution 70 (2) af 26. januar 1970 fra Europarådets ministerråd. I denne forbindelse plæderede han for, at flygtninge, som var helt integrerede undtagen i snævraste legale forstand, skulle have mulighed for at tage det næste skridt, nemlig naturalisation.

Uanset den opmuntrende udvikling fandt højkommissæren dog anledning til at beklage tilfælde af tvungen hjemsendelse, hvilket viste værdiløsheden af lovbestemmelser, hvis principper ikke blev efterlevet, og han appellerede igen til regeringerne om at tage hensyn til flygtningenes menneskerettigheder.

Den stigende tillid til UNHCR afspejlede sig i en kraftigere finansiel støtte, og regeringsbidragene androg nu 80 pct. af de kalkulerede udgifter, men han håbede, det måtte blive muligt at komme op på 100 pct., således at man ikke fortsat måtte være afhængig af private bidrag, hvor afgørende menneskelige behov var involveret.

Under omtalen af betydningen af at udnytte FN-systemet fuldt ud fandt højkommissæren anledning til at appellere til regeringerne om at tale med een og samme stemme i de forskellige af FN's fora, og han henstillede til medlemmerne i 3. udvalg, at de understøttede en sådan ensartethed i regeringernes indstilling. Dette var nødvendigt, såfremt UNHCR — og dermed hele det internationale samfund — skulle undgå at blive engageret i en endeløs proces med at hjælpe de samme flygtninge år efter år.

En voksende udfordring i den nærmeste fremtid var det stigende antal flygtninge i de afrikanske byer i modsætning til landdistrikterne, og ligeledes det stigende antal af ikke-europæiske flygtninge i europæiske og andre hovedstæder.

Sådanne problemer kunne kun løses, såfremt den nationale lovgivning er i overensstemmelse med internationale principper. I denne forbindelse benyttede højkommissæ-

ren lejligheden til at udtale sin varmeste anerkendelse af den rundhændede støtte, de nordiske lande gav til uddannelse og erhvervsvejledning af flygtninge.

UNHCR ville fortsætte med at bistå med flytning af flygtninge, som ikke ønskede at forblive i det land, hvor de først havde søgt tilflugt, og han var af den opfattelse, at sådanne forflytninger havde været af stor betydning i den europæiske sammenhæng. Immigrationskvoter måtte forblive liberale, idet begrænsninger uvægerligt ville medføre ophobning og forsinkelser, der såvel økonomisk som politisk ville vanskeliggøre en løsning af problemerne.

Kontorets omfattende funktioner havde medført en forøget tillid til UNHCR og tiltro til dets nyttevirkning, og et stigende antal regeringer anmodede om kontorets bistand; således kunne nævnes henvendelser fra såvel Latin- og Centralamerika som fra Asien og Afrika. I denne forbindelse bragte højkommissæren den glædelige nyhed, at 400 ud af 5000 nigerianske børn, som havde været flygtninge i nabolandene, allerede var forenet med deres familier i Nigeria, og at resten snart ville følge efter.

Under debatten, hvor de socialistiske lande i lighed med de sidste 3 år forholdt sig tavse, blev der fra talrige delegerede givet udtryk for uforbeholden anerkendelse og taknemmelighed over for højkommissærens indsats.

Da Danmark sidste år havde fremlagt resolutionsudkastet til dette dagsordenspunkt, blev der opnået nordisk enighed om, at Sverige i år skulle være forslagsstiller med de øvrige nordiske lande som medforslagsstillere. Fra dansk side indskrænkede man sig derfor til i et kort indlæg at give udtryk for anerkendelse af højkommissærens utrættelige anstrengelser. Danmarks stilling var i øvrigt velkendt; man behøvede blot at minde om, at Danmark sidste år fremlagde resolutionsudkastet, og at den danske statsminister i år under jubilæums-samlingen specielt havde fremhævet flygtningehøjkommissærens arbejde som et af de områder, hvor FN's indsats hjalp til at skabe en bedre skæbne for mænd, kvinder og børn over hele verden. Man anbefalede derefter det af Sverige fremlagte resolutionsudkast til enstimmig vedtagelse og udtalte ønsket om fortsat succes for højkom-